

Sygn. akt *XVII AmE 17/22*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	St. Sekr. Sąd. Joanna Preizner - Offman

po rozpoznaniu 18 stycznia 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K. (1)**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 23 grudnia 2021 r. Nr (...). (...)(...)

1. oddała odwołanie;
2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez pozwanego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmE 17/22*

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 grudnia 2021 r., znak: (...). (...) (...) (DKN: (...)) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, Pozwany), działając w oparciu o przepisy art. 56 ust. 1 pkt 48 w związku z art. 56 ust. 2h pkt 8, ust. 6 oraz w związku z art. 43e ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r., poz. 716 ze zm.) (dalej p.e.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.) (dalej k.p.a.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej P. K. (2) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w R. (Powód, Przedsiębiorca) orzekł, że:

- 1) P. K. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...)w R. naruszył art. 43e ust. 1 p.e. w ten sposób, że:
 - a) nie przekazał w terminie informacji, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie rozpoczęcia eksploatacji stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w R., ul. (...);
 - b) nie przekazał w terminie informacji, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie zaprzestania eksploatacji stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w R., ul. (...);

2) za działania opisane w pkt 1 wymierzył P. K. (2) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w R. karę pieniężną w łącznej wysokości 20 000 złotych (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych), tj.:

a) 10 000 złotych (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za działania opisane w pkt 1 lit. a;

b) 10 000 złotych (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za działania opisane w pkt 1 lit. b.

Odwołanie od niniejszej Decyzji złożył Powód, wnosząc o uchylenie tej Decyzji w całości. Powód wskazał, że mimo wysłanego dnia 22 listopada 2021 r. wniosku o odstąpienie od ukarania za niezgłoszenie instalacji (...) do rejestru została wydana Decyzja o wymierzeniu kary, co świadczy o zlekceważeniu wniosku o odstąpienie od ukarania i jest naruszeniem procedury. Powód podniósł, że jego sytuacja finansowa nie pozwala na zapłatę kary, która jest nieproporcjonalna do skali przewinienia. Jak dodał, jego sytuację materialną obrazuje PIT roczny i dane uzyskane przez organ w urzędzie skarbowym. Powód zauważył, że uiszczył opłaty koncesyjne za 2 lata, nie prowadząc działalności sprzedaży gazu (...) na jego małej stacji. Zaznaczył, że nie dysponuje środkami finansowymi ani majątkiem na zapłatę kary, którą uznał za nieproporcjonalną w stosunku do mikro przedsiębiorcy przy tak mało rentownym biznesie, jakim była detaliczna stacja gazu (...).

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 4 października 2017 r. nr (...). (...)(...) Prezes URE udzielił Powodowi koncesji nr (...) na obrót paliwami ciekłymi na okres od 4 października 2017 r. do 31 grudnia 2030 r. Zgodnie z brzmieniem warunku 1, określającego przedmiot i zakres działalności, Powód był uprawniony do obrotu gazem płynnym ((...)), w tym konfekcjonowanym gazem płynnym, o kodach CN ((...)): (...), (...), (...), (...), z wyłączeniem mieszanin propanu-butanu uzyskiwanych w procesach uzdatniania płynów złożowych, przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w R., ul. (...) (k. 10- 13 akt adm.).

Pismem z 4 października 2017 r. Powód został zawiadomiony o udzieleniu mu ww. koncesji (k. 14, 15 akt adm.).

Jednocześnie tego samego dnia, Powód rozpoczął eksploatację wymienionej w koncesji stacji paliw znajdującej się w R. przy ul. (...) (k. 20, 21- 22, 6 akt adm.), przy czym nie zgłosił Prezesowi URE, w terminie 7 dni, informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności (okoliczności niesporne).

W dniu 1 października 2018 r. Powód zaprzestał eksploatacji ww. stacji paliw w związku z faktem, iż trwale zakończył wykonywanie działalności w zakresie obrotu gazem płynnym (...) (k. 1, 3, 4, 5 akt adm.). O powyższym Powód nie poinformował Prezesa URE w terminie 7 dni (okoliczności niesporne).

Pismem z 11 sierpnia 2021 r. Powód wniósł o wydanie decyzji o wygaszeniu posiadanej koncesji z 1 października 2018 r., motywując to trwałym zaprzestaniem wykonywania działalności obrotu gazem płynnym (...) w tym dniu (k. 1 akt adm.).

Pismem z 14 października 2021 r. Prezes URE zawiadomił Powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia art. 43e ust. 1 p.e. Równocześnie Powód został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowego postępowania. Ponadto Powód został wezwany do nadesłania następujących informacji i dokumentów:

1) informacji o ogólnej sytuacji finansowej Przedsiębiorcy;

2) dokumentów finansowych za 2020 r. (bilans, rachunek zysków i strat, zeznania podatkowe, itp.);

3) informacji o dokładnej dacie rozpoczęcia eksploatacji stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w R., ul. (...), w ramach działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi (k. 16- 18, 19 akt adm.).

W odpowiedzi, przy piśmie z 29 października 2021 r., Powód nadesłał informacje o ogólnej sytuacji finansowej oraz dokumenty finansowe za 2020 rok (rozliczenie dochodu z remanentem) oraz analogiczny dokument dotyczących okresu od stycznia do września 2021 r. Jednocześnie poinformował, iż: „Eksploatację paliw w stacji (...) rozpocząłem na podstawie pierwszej koncesji wydanej dnia 15 listopada 2013 roku nr (...)”. Do powołanego pisma załączył niuwierzytelnione kopie formularzy informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności, które stanowiły zgłoszenie rozpoczęcia oraz zakończenia eksploatacji stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w R., ul. (...) (nadane do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 29 października 2021 r.). Ponadto zwrócił się z wnioskiem o odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, co uzasadnił „nieświadomością nowych przepisów”, niewielką skalą wykonywanej działalności koncesjonowanej oraz trudną sytuacją finansową (k. 20- 27 akt adm.).

Pismem z 15 listopada 2021 r. Powód został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia (k. 28, 29 akt adm.).

W odpowiedzi z 20 listopada 2021 r. Powód ponownie wniósł o odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej za dokonane naruszenia wskazując, iż jego sytuacja finansowa nie pozwala na zapłatę kary pieniężnej, która jest nieproporcjonalna do skali naruszenia (k. 30 akt adm.).

W dniu 25 listopada 2021 r. Powód zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej w ogóle (k. 39 akt sąd.).

Dnia 23 grudnia 2021 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję (k. 32- 41 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, które nie były podważane przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności, jak też w oparciu o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa. Natomiast podnoszone przez Powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchynieniem tej Decyzji.

Zgodnie z art. 43e ust. 1 p.e. przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeladunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą, a także podmiot przywożący, przekazują do Prezesa URE informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury. Przy czym w myśl art. 3 pkt 10d p.e. przez infrastrukturę paliw ciekłych należy rozumieć instalację wytwarzania, magazynowania i przeladunku paliw ciekłych, rurociąg przesyłowy lub dystrybucyjny paliw ciekłych, stację paliw ciekłych, a także środek transportu paliw ciekłych.

Skoro wynikającym z cytowanego przepisu obowiązkiem jest obciążony przedsiębiorca wykonujący działalność polegającą m.in. na obrocie paliwami ciekłymi, z faktu na to, że działalność ta wymaga uzyskania koncesji, obowiązek ten obejmuje de facto przedsiębiorcę, który powinien legitymować się już koncesją na obrót paliwami ciekłymi. W sytuacji rozpoczęcia eksploatacji m.in. stacji paliw ciekłych koncesjonariusz ma więc za zadanie zgłosić do Prezesa URE informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury.

Informacje udzielane organowi regulacyjnemu przed uzyskaniem koncesji nie są tymi, o jakich mowa w art. 43e ust. 1 p.e., gdyż jak wynika z treści tego przepisu chodzi tu o informacje dotyczące **podjęcia realnego wykorzystywania infrastruktury**, a nie o informacje przedstawiane podczas ubiegania się przez przedsiębiorcę o koncesję określające jaką infrastrukturą zamierza się posługiwać przedsiębiorca w planowanej działalności koncesjonowanej. Podkreślenia przy tym wymaga, iż w przypadku otrzymania koncesji przedsiębiorca **nabywa jedynie uprawnienie** do prowadzenia obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu konkretnej infrastruktury paliw ciekłych, dlatego dodatkowo zgodnie z art. 43e ust. 1 p.e. jest obowiązany zgłosić, gdy podejmie eksploatację tej infrastruktury. Obowiązek z art. 43e ust. 1 p.e. jest zatem obowiązkiem odrębnym i niezależnym od przedstawienia niezbędnych danych celem uzyskania koncesji na prowadzenie działalności obrotu w oparciu o wskazaną infrastrukturę.

Jednocześnie należy dodać, że ww. informację należało przedstawić na odpowiednim formularzu określonym w rozporządzeniu Ministra Energii w sprawie wzoru informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności, gdyż delegacja do wydania tego rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw energii została zawarta w art. 43e ust. 2 p.e. Formularz ten służył zatem spełnianiu obowiązku informacyjnego z art. 43e ust. 1 p.e.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że Powód nie przekazał Prezesowi URE informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury stacji paliw mieszczącej się w R. przy ul. (...) wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury, jak również nie powiadomił o zaprzestaniu eksploatacji infrastruktury stacji paliw w terminie 7 dni od dnia trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury. Faktów tych Powód nie kwestionował, tłumacząc jedynie swoje zaniechania, toteż pomimo wniosku o uchylenie Decyzji jego zarzuty dotyczyły faktycznie wymiaru kary.

Natomiast z treści art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e. wynika, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie informacji, lub przekazuje nieprawdziwe informacje, o których mowa w art. 43e. Wysokość tej kary, zgodnie z art. 56 ust. 2h pkt 8 p.e., wynosi

10 000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych.

Wobec bezsprzecznego nieprzekazania przez Powoda w ustawowym terminie informacji, o których mowa w art. 43d p.e. zastosowanie znalazł zatem przytoczony art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e.

Odpowiedzialność wynikająca z art. 56 ust. 1 p.e. ma charakter obiektywny, co oznacza, że jest niezależna od subiektywnego elementu jakim jest wina przedsiębiorcy. Dla możliwości zastosowania sankcji pieniężnej, o której mowa w przepisie, istotne jest zatem jedynie istnienie obowiązku prawnego zabezpieczonego sankcją pieniężną oraz stwierdzenie samego faktu jego naruszenia przez podmiot zobowiązany. Samo naruszenie normy sankcjonowanej uzasadnia natomiast postawienie zarzutu niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok SN z 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04; Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego -A nr 2006/1/6). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzania winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07). Przepisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a p.e. Prezes URE może jednak odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Obydwie przesłanki muszą więc wystąpić łącznie.

Ustawa prawo energetyczne nie sprecyzowała w jaki sposób należy oceniać stopień szkodliwości czynu, jednak uczyniło to orzecznictwo sądowe. I tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 2014 r., w sprawie III SK 47/13 uznał, że przy ocenie szkodliwości czynu zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji jego stopnia wypracowanego w

prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a prawa energetycznego instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w art. 56 prawa energetycznego.

Konieczne jest więc odwołanie się do art. 115 § 2 kodeksu karnego, który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu i który nakazuje przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę:

- 1) rodzaj i charakter naruszonego dobra,
- 2) rozmiary wyrządzonej szkody,
- 3) sposób i okoliczności popełnienia czynu,
- 4) wagę naruszonych obowiązków,
- 5) postać zamiaru,
- 6) motywację sprawcy,
- 7) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W tym kontekście należy wskazać, iż działalność obrotu paliwami ciekłymi ze względu na jej doniosłe znaczenie ma regulowany charakter a przez to musi być prowadzona w sposób kontrolowany przez państwo. Natomiast weryfikacji tej działalności dokonuje się w oparciu o pozyskiwane na temat jej wykonywania informacje. Z kolei dane przekazywane przez koncesjonariuszy stanowią podstawowe źródło bieżących informacji o ich funkcjonowaniu na rynku paliw ciekłych, pozwalając w konsekwencji na zbadanie zgodności prowadzonej przez nich działalności z prawem, uprawnieniami wynikającymi z posiadanej koncesji i niezwłoczne reagowanie w przypadku wykrycia nieprawidłowości. Dlatego udzielanie przez koncesjonariuszy Prezesowi URE wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji na temat prowadzonej przez nich działalności jest niezwykle istotne. Niedochowanie obowiązku informacyjnego ma zatem negatywne skutki dla jawności oraz sprawdzalności prowadzonej działalności.

W przypadku informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności, której nie przekazał Powód, organ regulacyjny, który jej nie uzyskał, nie miał elementarnej wiedzy, że doszło do eksploatacji a następnie zaprzestania eksploatacji stacji paliw przez Powoda, stąd nie mógł podjąć ewentualnych autonomicznych działań w oparciu o te informacje, ani przekazać zgodnej ze stanem faktycznym informacji w tym przedmiocie innym podmiotom. Tymczasem zgodnie z art. 43e ust. 3 p.e. w celu zapewnienia kontroli nad przedsiębiorstwami energetycznymi i podmiotami przywołanymi Prezes URE oraz organy, o których mowa w art. 23r ust. 3, w zakresie, w jakim wynika to z zakresu ich działania, są zobowiązane do stałej wymiany informacji o eksploatowanej lub trwale wycofanej z eksploatacji infrastrukturze paliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, posiadanych przez te organy w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami na podstawie przepisów odrębnych. Z powyższego wynika, że Prezes URE nie był w stanie wykonywać tego zadania w sposób właściwy.

W tym miejscu należy zauważyć, że zasadniczym celem zmian legislacyjnych wprowadzonych ustawą z dnia 22.07.2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016 r., poz. 1165), którą dodano art. 43e p.e. było systemowe uporządkowanie funkcjonowania rynku paliw ciekłych w Polsce, w tym także **zwiększenie dostępności informacji o podmiotach działających na tym rynku**. Istotne jest zatem, że nieprzekazane przez Powoda informacje o infrastrukturze miały zostać ujawnione w wykazie infrastruktury paliw ciekłych, który jest ogólnodostępny na stronie URE, zatem mogą z niego korzystać osoby postronne, w tym kontrahenci, czy nawet konsumenci. Zaniechanie Powoda uniemożliwiło zatem również dokonanie wpisu do rzeczowego wykazu.

Podkreślenia wymaga, że stan taki trwał od około 3 lat licząc od momentu zaprzestania eksploatacji stacji paliw do około 4 lat licząc od momentu rozpoczęcia jej eksploatacji i gdyby nie interwencja Pozwanego trwałby nadal, a

niezgłoszenie dotyczyło infrastruktury jednej stacji paliw zlokalizowanej w R. przy ul. (...). Ustawa wymaga zaś złożenia informacji o uruchomieniu i zamknięciu stacji paliw w terminie 7 dni, co świadczy o potrzebie szybkiego uzyskania komunikatu na temat aktywności określonej infrastruktury paliw ciekłych, czy też jej braku, przez co 3- 4 letni okres niezgłoszenia infrastruktury należy traktować jako wyjątkowo długi.

Natomiast Powód powinien udzielać niezbędnych informacji organowi, realizując obowiązki ustawowe z należytą starannością wymaganą od podmiotu koncesjonowanego. Powód tłumaczył wprawdzie w toku postępowania administracyjnego swoje zaniedbanie „nieświadomością nowych przepisów”, jednak po pierwsze trzeba wskazać, że obowiązek z art. 43e ust. 1 p.e. nie jest obowiązkiem nowym, gdyż został wprowadzony ponad rok przed rozpoczęciem eksploatacji stacji paliw przez Powoda, a **po drugie już w zawiadomieniu o udzieleniu koncesji Powód został powiadomiony** przez Prezesa URE o treści ww. przepisu, a nawet przekazano mu komunikaty uzupełniające na temat wzoru informacji, dokładnego adresu gdzie należy je skierować, jak też wskazano gdzie można odnaleźć dodatkowe wiadomości w tym przedmiocie (k. 14, 15 akt adm.). Zaniechanie Powoda co do przedłożenia wymaganych danych nie świadczy zatem o przejawianiu owej staranności.

Uwzględniając powyższe nie można stwierdzić, że stopień szkodliwości czynów Powoda był znikomy.

Wprawdzie Powód ostatecznie zrealizował obowiązki, bo przekazał informacje o infrastrukturze stacji paliw, ale dopiero w toku postępowania administracyjnego przy piśmie z 29 października 2021 r., mimo, że eksploatację tej stacji rozpoczął 4 października 2017 r. a zaprzestał jej eksploatacji 1 października 2018 r. We wspomnianym okresie 3/4 lat Prezes URE nie mógł natomiast realizować w sposób właściwy swoich funkcji kontrolnych, przez co działalność Powoda w tym okresie w ramach określonej infrastruktury nie podlegała jakiegokolwiek weryfikacji oraz wpisowi do stosownego wykazu, co wyklucza, według Sądu, możliwość odstąpienia od wymierzenia kary zarówno w przypadku niezgłoszenia o eksploatacji stacji paliw, jak i o zaprzestaniu jej eksploatacji oraz wymaga jej wymierzenia w wysokości określonej w art. 56 ust. 2 h pkt 8 p.e.

W kontekście nieodstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia Powodowi kary należy też zauważyć, iż art. 56 ust. 6a p.e. ma charakter fakultatywny, zatem odstąpienie od wymierzenia kary nie tylko zależy od spełnienia przesłanki o charakterze ocennym, w postaci znikomej szkodliwości czynu, ale zależy od uznania organu, które wszakże nie może być dowolne i wynikać musi z merytorycznych przesłanek, ale z pewnością nie stanowi ono obowiązku organu do zastosowania powołanej regulacji w każdych warunkach (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 389/12).

W tym zakresie Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, że „art. 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. W ocenie Sądu Najwyższego [...] Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. [...] Organ regulacyjny, z uwagi na posiadaną wyspecjalizowaną kadre, unikalną pamięć instytucjonalną oraz bezpośrednią styczność z realiami rynkowymi, jest co do zasady lepiej przygotowany niż sędzia do oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przedsiębiorcy z punktu widzenia standardów obowiązujących na rynku regulowanym. Interpretacja przepisów prawnych należy do istoty władzy wykonawczej, która jak wskazuje sama jej nazwa, odpowiada za egzekwowanie prawa. Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji.” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, Legalis nr 2294222).

Tymczasem, zdaniem Sądu, decyzja organu regulacyjnego w zakresie nieodstąpienia od wymierzenia kary nie nosi znamion dowolności, zawiera poprawne uzasadnienie, jest wyrazem logicznego i prawidłowego stanowiska organu, a zatem Sąd nie powinien w nią ingerować, a przy tym nie widzi podstaw i zasadności jej zmiany, zgadzając się z organem.

Odnośnie wysokości kary za niewykonanie obowiązku z art. 43e ust. 1 p.e. należy podkreślić, że została ona ściśle określona w art. 56 ust. 2 h pkt 8 p.e., a wynosi ona 10.000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych. Przy czym w wobec tego, że art. 43e ust. 1 p.e. stanowi o obowiązku przekazania do Prezesa URE informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w związku z rozpoczęciem eksploatacji infrastruktury, jak też trwałym zaprzestaniem eksploatacji tej infrastruktury, kara musiała zostać nałożona za każde niedopełnienie obowiązku.

W przypadku zatem kary szytywnej nie było możliwości jej miarkowania, tak więc Prezes URE prawidłowo wymierzył kary w kwocie ustawowych 10 000 zł za każdą niezgłoszoną organowi terminowo informację, tj. o rozpoczęciu, jak i zakończeniu eksploatacji stacji paliw.

Sąd nie mając również prawnych możliwości zmniejszenia kary w łącznej wysokości 20 000 zł ze względu na sytuację Powoda na marginesie zaznacza, że Powód może ubiegać się o ulgę w zakresie wykonania administracyjnej kary pieniężnej poprzez przykładowo odroczenie terminu jej wykonania, rozłożenie jej na raty, czy umorzenie kary przez Prezesa URE.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez Powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że pomimo wygrania sprawy przez Pozwanego, na zasadzie słuszności, z uwagi na sytuację materialną Powoda powinien on zostać zwolniony z obowiązku zapłaty stronie przeciwnej kosztów zastępstwa procesowego, w związku z czym Sąd nie obciążył go tymi kosztami.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

(...)

(...)